

Nagy Zita

A szépség szélén

mint szaruhártya a fényhez
árnyhoz
csökönyös alkalmazkodom
a létezéshez
minél kevesebb a szépség
annál többet kell látnom
hinni hitetlen
a szurdok legszélén
szívek rubinreliefjében
mely egyszer
magasabb lehet
időnk démonainál

– a bíborvér melegében –

kölyökhittel
könnyű volt
együtt szökellni az éggel
trükköztem
tenyeremben fekvő tükörrel
nagyzüleim udvarán
mezítláb
kavicsokon lépkedtem
bár lefelé néztem
felhők haván
lombok koronáján
villanypóznák csúcsán
járhattam mégis
– a teljesség ultramarinján –
érzetre legalább

ami maradt –
– halovány –
elég-e bennem

lázás ágyamban
a virrasztás
amely most
a méregmélyzöld cölöpök
közt
– rekedt –
éjjeli csönd
meztelen könyörületén
méláz
sötétkék koromöltönyét
kigombolva
kergetni
mellkasán
a ködös fényt
szaporán
– lüktetőn –
üvegszívembe olvasztani azt
amelyet a holnap szilánkjaira zúzhat
és azután –
mintha
a nappalok bűneit is átírhatnám
de követelhetem-e könnyező csillagok
ígéretét
ragyogásként –
öltöm magamra a káoszok rongyos
foszlányait

fakón még –
ki voltam
elég-e –
ki lehetek
a vesztegzár alá űzött
emberi lélek alkonyán

Európa fagyott mosolyában –

szesz és ammónia gőzében
 aprók fémcörgésében
 koldul a boldogság
 kapualjakban
 meddig kifogás a közös kínba
 bódult közöny
 átlépni
 a magántragédiák
 borzalmán
 az ember tömegben is
 az egyetlen
 megismételhetetlen személy

nincs visszaút
 még sosem volt

erősebb a szükség –
 várunk a holt hollótolú lebegést
 mert nekünk elég lesz a Hunyadi-madár
 megtartó vaskorlát
 várunk lehet talán
 míg hetedik farktollát
 nem veszti
 feketén –
 osztogatták
 jegyeink
 egy hullámmenetre kegyetlen rég
 szanaszét –
 a mise-történt-volna társadalom
 áldva álmatagon
 fitness-mindenmentes-cicus
 fityeg oltárán
 a mindennapi
 cukimuki idétlen blódség
 és a zászlócsíkos profilképpel
 a legvéresebb terror felmosva
 sietséggel –
 mert nem maradhat el
 a milliomodik

szelfifotó
 az edzőterem öltözőjében
 tényleg azt látjuk
 amit láttatni csalunk
 filterrel –
 nem élünk pillanatokot
 sajátként
 értékként
 valósként
 ha kéretlen
 tesszük kirakatba
 minden szűziesség álságos
 ami kirakatban van
 látványos
 onnantól kezdve
 egyszersmind ára van

de hová tűnik a tömérdek
 öntömjénezett színlelés
 szerver lesz-e, amely elbírja az
 exhibicionista fontosság-érzést?
 az édes-bús barlangrajzokkal
 kifejezett világ
 majd kullog tovább
 követni parttalan patkányfogóját

hamis furulyaszavában fulladozva –
 globalizálták a kozmosz lelkiismeretét
 tévesen
 holott minden nemzet
 csakis saját
 bűneiért térdepeljen
 ki marad állva az őrületben?

a politikai valutává kényeztetett
 morcos tekintetű
 tinédzserek
 kérészeltű
 nyergén a klímások

is f-ordítva nyelvelnek
 most festményeket ellenségként
 mert nem megfelelők
 eleséggként
 a nélkülözésben –
 mint Van Gogh ki ismerős
 jobban –
 mint József Attila
 libasültje is csak versben illatoz
 ijesztő igyekezett
 mely nem becsüli
 többé
 amelyet a legaljasabb
 korok is megkíméltek

mert a felszínen
 nem tart semmi más

tükör az égnek
 csönd a zajnak
 ásó a földnek
 még választhatunk
 mélyítjük-e gödrét
 a hétköznapiaknak –

józan bolondjai –
 kik szavakat számúzva
 tudják le propaganda-
 jóvátételüket

torz a tolerancia mely
 másban a különbözőséget
 nem tiszteli
 ellenben tagadja
 és kijelenti
 az ugyanaz

miért nem firtatják az eltérő értékét
 egyenlőség helyett soha

nem lesz inkább az igazságosság a
 mérték?

minden szín összessége
 a művészet törvényszerűsége –
 nem szívárványt
 sugaraz
 kátyvasz, barna mocsármelasz
 nem-semleges unikornissal tetején
 az érzékeny(er)ítés
 művilág
 művirággal
 fedett ricsajos
 marketingje

nincs kezelés
 operáció
 csillámporos
 mely
 harminchét billiónál több sejtünk
 felülírhatná
 bőven az enyészett után is
 kétszázhat csontom tanúskodhat
 – minimum -
 nememről, származásomról
 vétkesek kik a tiszta tényeket szitokká
 deformálják –

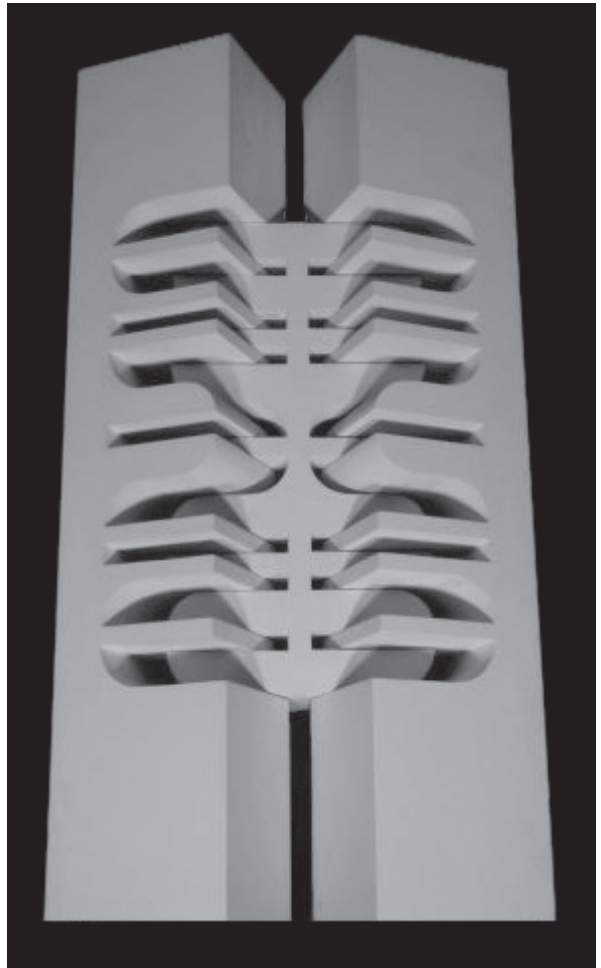
a biológiát
 hanyagul a szögbe dobták
 hogy addig az esszenciális emberi
 már mit sem tesz
 de isteni törvényeket függeszthessék
 fel
 ismét

elszámoltatás nélkül lehessen fenevaddá
 a civilizáció –
 a kóla és kvasz kóstolópróbáján

kényelmes a tombolás
– idegen házban –
az öldöklő partit –
jó volna
egyszer
a tengerentúlon tartani
romjaira hányszor építhető még
egy agg kontinens

középtáján
mesevilág
mesevilágom
uralta nyugat
kelet
délről nem is szólva
a százötven évről

varázslat
ha csonkán is
de létezik
maradt
egy misztikus nyelve
mindennek ellenére
amelyen az első szót
legyek bárhol
az utolsót is azon mondom ki

Emlékjel (1976)